

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 370. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715401008/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

tede derpaa, med Ansigtet i Profil mod Vinduet, hvor Ludvig Skov stod.

Hendes Øje var rettet til den Side, hvor en stor Udhugning gav Syn til Havet, der bredte sig dunkelblaat og stille. Over hendes mørkebrune Haar drog en Selvstribe sig. Den laa saa uforstyrret som de sorte, kraftige Øjenbryns Bue. Solen flimrede i de lange Øjenhaar, Kindens æbleagtige Friskhed fremhævedes i det gyldne Lys.

Ludvig Skovs Tavshed og ubevægelige Stilling bragte Kaptejn Hald til at rejse sig. Lægen hørte ham røre sig. Uden at se sig tilbage, gjorde han en tyssende Haandbevægelse hen imod ham som af Frygt for, at et Ord skulde bryde den dybe Tavshed i Naturen og den Andagt, der stille tindrede i hans Sjæl som en Alterlampe i et Kapel.

Den gamle Herre listede sig uhorlig hen og stillede sig i den anden Side af Vinduet, lænet til Karmen og halvt skjult af Gardinet.

— Ja . . . hviskede han over til Lægen . . . ja vist . . . det er nydeligt.

De stod, uden at røre sig, en Stund. Kaptejnens Haand søgte den unge Vens, som fandt den og trykkede den.

En let Bevægelse gik igennem Alma, mens hun ufravendt stirrede ud mod Havet. Igennem Kjølens tynde Stof saa man den tegne sin Gang gennem det fyldige, kraftige Legeme. Den høje Jomfrubarm hævede sig. De røde Læber bevægede sig. En stærk Røst slog en lang, klar, mægtig Sangtrille. Bævede Planterne derved? Eller var det kun de to Mænds Nerver, som overhørte deres egen glade Siren paa alt, hvad der fyldte Rummet?

Det var et befriet Brysts dybe Aandedrag, tonende ud i den glade solmilde Natur, et Vingeslag af en Sjæl, der følte Svingkraft til at løfte sig op fra den sure, sejge, klægede Bund, op, hvor Tanken kan ranke sig mod Himlens Kuppel og flagre ud i den store Sommersal, hvor Lys og Varme kæler for og hæger om hver fremhigende Farve, hver duftende Trang.

Se, hvor hendes Fingre spillende bevæger sig over det perlemalede Rækværk!

Hendes Hoved laa lidt paa Siden, som om hun Iyttede til Sang gennem Luften.

Rythmisk løfter og sænker hun Hænderne. Solen lagde Vermeil over de smaa hvide, nu saa nydelig holdte Fingre.

Tys! Hun nynner igen.